

TROMMELVLIES 100: **Gitaren uit honderd hoedenplanken**

Mijn voet trapt op het rempedaal en laat me ruw uit mijn muzikale betovering stuiteren. Ze staan verderop op snelheid te controleren. Liever niet wéér een bekeuring. Ik rij al maanden te hard met Elbow stuwend achter me uit mijn hoedenplank.

'n Column of 99 geleden vertelde ik nog dat ik vroeger vanuit de kop van mijn rayon over de A28 gewoon terugreed met 160 kilometer per uur, elke dag. Terug uit Friesland of Groningen. Ik was vertegenwoordiger. We mochten maximaal 100. Zo'n beetje begin jaren tachtig. Nú mag je 120, maar al zouden we vanaf morgen het dubbele mogen, het zou niet eens kunnen. We zijn met te veel op dezelfde plek tegelijk. Maar toen kon het nog, het gaspedaal plat op de vloer met – wat zal het geweest zijn – Zappa hardop van een cassettebandje. (Hoewel: onlangs moest ik voor een ander tijdschrift een Volvo S80 Summum D5 Geartronic testen en die heb ik toch wel een heel stuk, eh, 'enkele tientallen kilometers boven de daar toegestane maximumsnelheid' laten doen – maar dat moet u maar niet verder vertellen.) En. Een. Erg. Grote. Sigaar. Aan. Ik maak zo graag mijn eigen mist.

Het gaat me namelijk hier om: muziek klinkt lekkerder bij een beetje pronte snelheid. Goede muziek heeft vaart nodig, daar bestaat vast wel een formule voor: zang maal gitaarsolo is omgekeerd evenredig aan de verplaatsingssnelheid van de ritmesectie op tape vermenigvuldigd met het aantal kilometers per liedje of iets dergelijks, waarschijnlijk. De wortel uit mp3, gedeeld door overrompelende emotie. Keer vijf. Wiskunde was nooit mijn sterkste vak.

dEUS begint te storen bij 80 op een provinciale weg, binnen de bebouwde kom degenerereert de rasp van Tom Waits bijkans tot het palingkeeltje van Jan Smit. Ik bedoel maar. Oké, op de laatste van Brian Wilson zou je nog vrolijk fluitend en ontspannen kunnen wandelen langs de kustlijn van het door herfstige oktoberbonkstormen bronstig bestookte Zeeuwse strand, langzaam doch met dappere pas. Ida Maria levert muziek met de zon als hidden track en je gaat er van huppelen. Maar Chiraw wil toch wat sneller vooruit en de cd van Coldplay (ik moet oppassen dat ik hem niet al een beetje zat begin te worden) vraagt om meer puf dan een Kia Picanto.

En laten we eerlijk zijn, 'n béetje agent (ik heb dat overigens nooit zo goed begrepen: oom agent. Tante Pos. En verder? Is het dan: nicht Gas & Licht; onbetrouwbare, pedofiele neef Belastingdienst?) zou eigenlijk, als ie je heeft aangehouden en vraagt of je je raampje wilt opendraaien, en dan vervolgens hoort dat je *Elephant Shell* hard hebt opstaan, moeten durven zeggen: 'O, Tokyo Police Club. Rij dan maar gauw door, die duurt geen halfuur – voor je het weet is het feest voorbij...' Toch?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: toch wel *Boat* van *The Seatsniffers* (maar *Loud music in cars* van Billy Bremner mag ook nog steeds).